FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

föredraget den 2 oktober 2001 [1]

1. Syftet med denna talan, som har getts in av kommissionen, är att få fastställt huruvida Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sin skyldighet att i tid sända rapporterna om tillämpningen av vissa direktiv om miljöskydd till kommissionen.

I — Tillämpliga bestämmelser

2. Syftet med rådets direktiv 91/692/EEG av den 23 december 1991 om att standardisera och rationalisera rapporteringen om genomförandet av vissa direktiv om miljön [2] är, enligt artikel 1, att "områdesvis rationalisera och förbättra bestämmelserna om det uppgiftslämnande och det offentliggörande av rapporter som avser vissa gemenskapsdirektiv på miljöskyddsområdet".

3. Genom artikel 5 ändrades lydelsen i bland andra följande bestämmelser:

a) Artikel 18 i rådets direktiv 75/439/EEG av den 16 juni 1975 om omhändertagande av spilloljor [3] (nedan kallat direktivet om spilloljor), ändrat genom direktiv 87/101/EEG. [4]

b) Artikel 12 i rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall [5] (nedan kallat direktivet om avfall), ändrat genom direktiv 91/156/EEG. [6]

4. Den nya lydelsen av de två artiklarna fick följande innehåll:

"Vart tredje år skall medlemsstaterna lämna uppgifter till kommissionen om genomförandet av detta direktiv genom en områdesrapport, som även skall omfatta andra relevanta gemenskapsdirektiv. Rapporten skall utarbetas på grundval av ett frågeformulär eller mallar som kommissionen fastställer enligt förfarandet i artikel 6 i direktiv 91/692/EEG. Frågeformuläret eller mallarna skall lämnas till medlemsstaterna

1 — Originalspråk: spanska.

2 — EGT L 377, s. 48; svensk specialutgåva, område 15, volym 10, s. 208.

3 — EGT L 194, s. 23; svensk specialutgåva, område 15, volym 1, s. 229.

4 — EGT L 42, s. 43; svensk specialutgåva, område 15, volym 7, s. 197.

5 — EGT L 194, s. 39; svensk specialutgåva, område 15, volym 1, s. 238.

6 — EGT L 78, s. 32; svensk specialutgåva, område 15, volym 10, s. 66.

sex månader innan den period börjar som rapporten skall avse. Rapporten skall lämnas till kommissionen senast nio månader efter utgången av den treårsperiod som rapporten avser.

Den första rapporten skall omfatta perioden 1995—1997.

Kommissionen skall senast nio månader efter mottagandet av medlemsstaternas rapporter offentliggöra en gemenskapsrapport om genomförandet av direktivet."

II — Bakgrund

5. Eftersom kommissionen konstaterade att Republiken Italien inte hade skickat rapporterna för treårsperioden i fråga, sände den den 20 juli 1999 en skrivelse till denna stat och uppmanade den att avge en förklaring inom två månader. De italienska myndigheterna hörsammade inte uppmaningen.

6. Den 26 januari 2000 riktade kommissionen ett motiverat yttrande i vilket den, efter att ha fastställt att Republiken Italien hade underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt bland annat nämnda artikel 18 i direktivet om spilloljor och artikel 12 i direktivet om avfall, uppmanade myndigheterna i nämnda land att inom två månader vidta de åtgärder som var nödvändiga för att få den situation som underlåtenheten utgjorde att upphöra.

7. Eftersom kommissionen inte fick någon förklaring av de italienska myndigheterna till varför det saknades rapporter om tillämpningen av de två nämnda direktiven, väckte den denna talan.

III — Parternas yrkanden och förfarandet vid domstolen

8. Kommissionen har yrkat att domstolen skall fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 18 i direktivet om spilloljor och artikel 12 i direktivet om avfall, i deras nya lydelse.

9. Den italienska regeringen har i sitt svar medgett att den, på grund av svårigheter med att sammanställa uppgifter, inte kunde uppfylla sina skyldigheter i tid. Den har tillagt att rapporterna i dag har skickats, även om det skedde med en försening. Den italienska regeringen har, med hänsyn till det föregående, uttryckt sin förhoppning

om att kommissionen skall återkalla sin talan.

10. Kommissionen har replikerat att den återkallar sin talan såvitt avser den underlåtenhet som rör direktivet om avfall, medan den vidhåller sin talan såvitt avser direktivet om spilloljor, eftersom de uppgifter som har lämnats till den är ofullständiga. Republiken Italien har i sin duplik medgett att sistnämnda påstående är riktigt.

11. Ingen av parterna har begärt att det skall inledas ett muntligt förfarande.

IV — Fördragsbrottet

12. Kommissionens återkallelse av sitt yrkande om fastställelse av det fördragsbrott som avsåg direktivet om avfall medför att det fortsatta förfarandet endast skall avse kommissionens underlåtenhet att uppfylla sin uppgiftsskyldighet inom den tid som anges i direktivet om spilloljor.

13. Underlåtenheten har medgetts av svaranden själv, som inte bara har vidgått att skyldigheten att sända en rapport om direktivets tillämpning till kommissionen inte hade uppfyllts före utgången av den frist som hade beviljats i det motiverade yttrandet,[7] utan även bekräftat att den därefter endast ofullständigt har uppfyllt denna skyldighet.

14. De ofullständiga åtgärderna saknar betydelse och kan inte beaktas av domstolen, eftersom de har vidtagits för sent.[8] De italienska myndigheternas ansträngningar för att få den situation som underlåtenheten utgjorde att upphöra saknar likaledes betydelse. Underlåtenheten att sända de relevanta uppgifterna om tillämpningen av direktivet om spilloljor till kommissionen i tid är en objektiv omständighet, och den fullbordas när fristen löper ut utan att rapporten har lämnats. Detta faktum påverkas inte av svårigheter som har uppkommit vid genomförandet av direktivet eller av medlemsstatens interna förhållanden, som kan hindra detta genomförande.[9]

15. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen skall fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten genom att inte lämna de nödvändiga uppgifterna om tillämpningen av direktivet om spilloljor till kommissionen vid

7 — En tidpunkt som, i enlighet med domstolens rättspraxis, skall ligga till grund för bedömningen av huruvida det föreligger ett fördragsbrott eller inte (se särskilt dom av den 25 november 1999 i mål C-96/98, kommissionen mot Frankrike, REG 1999, s. I-8531, punkt 19, och av den 12 december 2000 i mål C-435/99, kommissionen mot Portugal, REG 2000, s. I-11179, punkt 16).

8 — Se domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Portugal, punkt 16.

9 — Se punkt 15 i det förslag till avgörande som jag föredrog inför domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Portugal och de däri nämnda domarna.

utgången av den frist som hade beviljats i det motiverade yttrandet.

V — Rättegångskostnaderna

16. Kommissionen har i förfarandet återkallat sin talan såvitt avser det ena av de två fördragsbrott som den först hade anmält, och den gjorde det utan att alls yttra sig över de rättegångskostnader som hänför sig till det återkallade yrkandet. Inte heller svaranden har yttrat sig i detta avseende. I enlighet med artikel 69.2 och 69.5 i rättegångsreglerna bör följaktligen svaranden förpliktas att ersätta hälften av rättegångskostnaderna, och vardera parten bära sin rättegångskostnad i övrigt.

VI — Förslag till avgörande

17. I överensstämmelse med det ovan anförda föreslår jag att domstolen skall

1) fastställa att kommissionen har återkallat sin talan såvitt avser underlåtenheten att uppfylla uppgiftsskyldigheten enligt artikel 12 i rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall, ändrad genom direktiv 91/156/EEG, i dess lydelse enligt artikel 5 i rådets direktiv 91/692/EEG av den 23 december 1991 om att standardisera och rationalisera rapporteringen om genomförandet av vissa direktiv om miljön,

2) fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 18 i rådets direktiv 75/439/EEG av den 16 juni 1975 om omhändertagande av spilloljor, ändrat genom direktiv 87/101/EEG, i dess

lydelse enligt artikel 5 i direktiv 91/692, genom att inte i tid lämna den rapport om direktivets tillämpning som anges i nämnda artikel 18, och

3) förplikta Republiken Italien att ersätta hälften av rättegångskostnaderna, och förklara att vardera parten skall bära sin rättegångskostnad i övrigt.